

Korán keltem, gyönyörű volt a hajnal.

Kiültem a teraszra, élvezni a Ság- hegy nyújtotta végtelen nyugalmat. Élni a csendet, melyet a bogarak ciripelése s a madarak sokszínű csivitelése tesz teljessé. Érdekes ez a fogalom, hogy csend. Ha belegondolok kétféle csend létezik – az egyik a néma csend, az a félelmetes, s ez a csend a bogarakkal, madarakkal mely nyugalmat áraszt.

Csodálatos volt a hajnal. A szél vagy még aludt, vagy messze járt. Sem állat, sem ember, se gép nem zavarta az idillt. Ültem a teraszon elmerülve a hegy levegőjében.

Semmi nem mozdult.

Kinn maradt a lavór a lugasom alatt, félig vízzel. A víztükör némán, mozdulatlanul nyújtózkodott a lavór falai közt, mintha nem is élne.

Harmatos volt a hajnal, mely belehelte a szőlőleveleket.

Valami megmozdult.

Szemem azonnal reagált a mozdulatra. A lavór fölött nagy húsos levél csüngött, s a rajta levő harmat életre kelt. Apró csatornákat létrehozva több irányból elindult a levél csücske felé, míg egy nagy cseppben nem egyesült. Tudja mit akar! – gondoltam.

S a csepp megmozdult. Tudatosan mindent elkövetett, hogy elszakadjon a levéltől. Próbált jobbra rugaszkodni, majd balra tépte magát, láthatóan mindent bevett, hogy elérje célját. Egy utolsó nagy lendülettel elszakította magát a levéltől s elindult lefelé. Lent a víztükör tette a dolgát – sima volt és mozdulatlan. Nem is sejtette, hogy mi közeledik felé.

Közben a csepp összeszedve minden energiáját, egyre gyorsabban, egyre haragosabban száguldott alá. S bekövetkezett a katasztrófa.

A csepp belerobbant a mit sem sejtő víztükörbe, hatalmas krátert tépve a felületen. A víztükör a fájdalomtól ordítva loccsant millió felé, megszámlálhatatlan mindenféle alakú vízbombákat szórva a lavór falának, mint aki bosszúból szét akarja tépni környezetét, s eltorzulva hömpölygött szanaszét.

Szaladtam, mondtam mi történt, mutattam volna, de nyoma sem volt már.

A víztükör sima volt és mozdulatlan.

De megtörtént!– Én láttam.

Nem hittek nekem.

Közben odafent a levél csücskén valami megmozdult.

